

MOTÝL

MICHAELA ELLA HAJDUKOVÁ

Dorianova kliatba

Dorianova kliatba

Copyright © Michaela Ella Hajduková 2017
Design © Motýľ design 2017
Cover photo © Lyn Randle /Trevillion Images
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2017

ISBN: 978-80-8164-138-1

MICHAELA ELLA HAJDUKOVÁ

Dorianova kliatba

VYDAVATELSTVO MOTÝL

*Táto kniha vznikla na základe silnej inšpirácie postavou
Doriana Graya z diela slávneho spisovateľa Oscara Wilda
– Portrét Doriana Graya.*

Pod'akovanie

Lívii Kušnirákovej a Erike Semančíkovej (za medicínske záležitosti), Mii Doro (za medicínske a maliarske záležitosti), Anne Kováčovej, Sandre Sabolčákovej a Sue Fabianovej (za prvé čítanie a vychytávanie múch), Jarke Podolak (za anglické súvislosti), Janke Pronskej (za historické súvislosti), Daniele Bérešovej (za skúsenosti v oblasti organizácie zábavných akcií rôzneho druhu), Tomášovi Kramlerovi (za požičanie veľmi dôležitých materiálov na štúdium), Gabriele Lakasz (za fantastické šperkové inšpirácie), profesorky histórie Jane Turčíkovej (za historické záležitosti).

A ako vždy môjmu manželovi Andymu. Bez jeho lásky, podpory a trpezlivosti by som nemohla písať.

„Dorian, Dorian,“ zvolala. „Kým som vás nepoznala, bolo pre mňa divadlo skutočný život. Žila som preň. Všetko som považovala za pravdivé. Raz som bola Rosalindou, druhýkrát Portiou. Beatricina radosť bola mojou radosťou a Kordéliine starosti boli tiež mojimi starosťami. Verila som všetkému... Nepoznala som nič, len tiene, ktoré som považovala za skutočnosť. A odrazu ste prišli vy, moja krásna láska. Dnes večer som prvýkrát spoznala plytkosť života, jeho falošný lesk, smiešnosť ničotných čačiek, v ktorých som hrala. Dnes sa mi prvý raz otvorili oči poznaním, že Rómeo je starý, škaredý a naličený, že mesačné svetlo v záhrade je nepravé, že scéna je sprostá a slová, ktoré som hovorila, sú lživé a nevyjadrujú to, čo som chcela povedať.“

Dorian sa vrhol na pohovku a odvrátil tvár. „Zabili ste moju lásku,“ skríkol nakoniec. „Predtým ste podnecovali moju fantáziu. Teraz už neodráždite ani moju zvedavosť. Nerobíte na mňa žiadny dojem. Miloval som vás, lebo ste boli zázračná, nadaná a duchaplná... Už vás nechcem nikdy vidieť. Nechcem na vás myslieť. Už nikdy nevyslovím vaše meno... Bez svojho umenia nie ste ničím. Chcel som vás mať slávnou, veľkú a skvelú. Svet vás mal zbožňovať a mali ste mať moje meno. Čím ste teraz? Herečkou tretej triedy s peknučkou tváričkou.“

Dievča zbledlo a chvelo sa. Lomilo rukami a slová mu viazli v hrdle. Z prs sa mu vydral hlboký povzdych, vrhlo sa mu k nohám, ležalo tam ako pošliapaný kvet.

Oscar Wilde – Portrét Doriana Graya

Prológ

Anglicko, Epping Forest 1906

„Tu som!“ ozvalo sa a vzápätí nasledoval dievčenský smiech. „Som zvedavá, či ma nájdete.“

Muž kráčal popri stene, šiel za hlasom. Smiala sa smiechom ľahkosti mladých, unikala mu, utekala zradnými chodbami labyrintu. On ho však poznal ako vlastnú dľaň, vedel, že ju nájde, musí, už iba niekoľko krokov. Prudko zabočil vpravo, bol si istý, že je tam. Takmer natiahol ruku, aby zachytil tú jej.

„No tak, kde ste?“ ozval sa znova netrpezlivý hlas a smiech. Prisahal by, že počul šuchot jej šiat, zvuky topánok na drobnými kamienkami vysypanom chodníku, jej dych! Vybral sa za ním, hľadal, zrýchlil krok, stále mu zneli v ušiach jej hlas a smiech...

Súmrak prišiel prirýchlo a odrazu. Zastal, keď sa doňho oprel vietor. Odniesol smiech i hlas niekam preč. Pochopil, že ju nenájde. Oprel sa o stenu živého plota a zahľadel sa hore.

Čo vlastne hľadá? Prečo má odrazu pocit, že mu chýba tak veľmi, akoby prišiel o zrak? A čo na tom záleží?! Je neskoro! Už dávno je neskoro...

Myšlienky mu krúžili v hlave ako nepokojné vtáky, dobiedzali a miešali sa. Sám nevedel, čo tu robí, prečo ju stále

hľadá. Mohol si to priznať už dávno, ale nechcel. Prudko pokrútil hlavou, vyhodil z nej všetky čierne myšlienky a pustil sa vľavo, potom ešte párkrát bezmyšlienkovite za-bočil a bezpečne vyšiel z labyrintu.

Vysadol na koňa, popchol ho do slabín a bez toho, aby sa obzrel na opustenú rozľahlú usadlosť alebo bludisko zo živého plota, odcválal preč.

Nehybný priestor preťala postava. Objavila sa celkom pomaly, akoby sa vytvorila zo sivého dymu. Sledovala muža, ako odchádza. Svojimi sivými šatami takmer splynula so súmrakom. Pod maskou na tvári skrývala smútok.

A potom ju odvial vietor nevedno kam.

Prvá kapitola

Londýn, súčasnosť

„Vstúpte,“ ozval sa jeho hlboký hlas a ona vošla. Skôr ako položila ruku na kľučku, napravila si sukňu.

„Dobrý deň, priniesla som zmluvy, ktoré ste si vyžiadali,“ prehovorila a dúfala, že sa na ňu pozrie. Stál pri okne a díval sa na ulicu. Robil to veľmi často. Vedel, že dievčatá zo sekretariátu vymýšľajú teórie o tom, na čo alebo na koho toľko pozerá, ale neriešil to.

„Nechajte ich na stole, hneď sa na to pozriem.“

Neobzrel sa. Poslúchla teda. Zahryzla si do pery a prehltila ďalší neúspech. Ešte sa však nevzdá.

„Ak môžem, rada by som sa niečo spýtala,“ začala a snažila sa, aby jej hlas znel pevne. Vtedy sa otočil a jej odvaha bola preč. Zablýskal sa na ňu. Stál tam s rukami vo vreckách nohavíc luxusného obleku z vlastnej dielne, lenivo elegantný, s mierne ironickým výrazom na tvári, akoby sa ho svet okolo netýkal. Tmavé strapaté vlasy padajúce takmer na plecia dotvárali jeho hriechne prít'azlivý výzor.

Každej žene by sa z neho podlomili kolená, chcela by, aby sa jeho uhrančivý pohľad upriamil na ňu... Áno, o tom snívala aj ona. Znova však nedosiahla nič. Díval sa na ňu ako zamestnávateľ na svoju zamestnankyňu. Darmo jej dokonalú postavu obopínal priliehavý čiernobiely kostým od

Gaultiera, štíhle nohy mala obuté v lodičkách s vysokým podpätkom a plné červené pery si pred chvíľou znova pri-maľovala iba preňho. Nezaujímala ho. *Ale prečo, dopekla?* Nie je ženatý a ženy vo firme už dávno zistili, že momentálne nemá ani len priateľku. Tak prečo je taký neprístupný?! Keby aspoň nevyzeral tak šialene dobre!

„Chceli ste dačo?“ začínal byť netrpezlivý.

Nadýchla sa. „Áno. Teraz, keď z firmy odchádza Donna, myslela som... Som tu už niekoľko rokov a...“

„Chceli by ste jej miesto, mám pravdu?“

Pousmiala sa, aby zakryla rozpaky.

Znova sa otočil k oknu. „Podajte si žiadosť na personálne, určite nie ste jediná, kto má o to miesto záujem.“

Od prekvapenia otvorila ústa. Zotrel ju. Zhodil ako po-čmáraný papier zo stola. *Čo si o sebe, dočerta, myslí?!*

Odkiaľala si. Nemieni sa vzdať tak skoro. „Nie som si istá, či ste ma dobre pochopili. Myslím, že za tie roky, čo tu pracujem, som pre firmu prínosom.“ Vymýšľala dôvody, lebo to vyzeralo, že jej plán zlyhá. Koľkokrát si len predstavi-la, ako k nej pristúpi a oprie ju o stôl. *Bože!* Pri tej pred-stave musela znova zalapať po dychu. Zabila by dve muchy jednou ranou. Nielenže by ho dostala, ale mala by tiež istý postup vo firme.

Urobila dva kroky k nemu. Musí ho zlomiť!

Vzdychol a zamračil sa. Pozrel na ňu ponad plece. „Slečna Sewardová, táto hra ma prestáva baviť. Poviem to len raz. V mojej firme sa nikto nikam cez posteľ nedostane. A navyše nie ste môj typ.“

Žena zhíkla a zalapala po dychu. Znova pozrel von ok-nom, čím jej dal jasne najavo, že celú záležitosť považuje za uzavretú. Urobila krok dozadu, otvorila ústa, ale ne-prišla na nič, čo by mu mohla povedať. Tak iba prehltna

a rýchlymi krokmi prešla k dverám. Prebehla okolo priateľiek, zakrývajúc si tvár od hanby. Ignorovala ich zvedavé otázky.

Posadila sa za svoj počítač, a keď sa zopárkrát nadýchla, rýchlo naťukala výpoveď. Vyskočila zo stoličky a vzala si veci. Z tlačiarne schmatla čerstvo vytlačený papier a vybehla von. Do obeda po nej vo firme zostali iba šeptom podávané klebety a dohady, ktoré sa šírili rýchlosťou svetla.

Pršalo. V Londýne to nebolo výnimočné počasie. Zvykol si. Žil tu celý život a boli časy, keď mu rôznorodosť počasia prekážala. Znova stál pri okne a sledoval svet vonku. Od rána čakal na dôležitý telefonát. Nebol mrzutý, dokázal byť trpezlivý. Hlavne keď šlo o veci, na ktorých mu veľmi záležalo. Konečne mu zazvonil mobil.

Podišiel k stolu a ohlásil sa volajúcemu. Chvíľu napäto počúval a odrazu zvrátil tvár.

„Problém? Viete, že nemám rád to slovo.“ Volajúci znova prehovoril. „Aký útulok, o čom to rozprávate? Ak si dobre spomínam, hovorili ste, že celá parcela je dlhodobu nevyužívaná a zdevastovaná budova slúži asociálom. Ako je možné, že sa to zmenilo? Zaujímavé, že práve teraz, keď mám o to záujem... Prestaňte sa ospravedlňovať, človeče, to mi nepomôže. Myslím, že som zaplatil dost, aby ste celú záležitosť úspešne vyriešili a zbytočne nerozmazávali. Nezaujíma ma, aké s tým má plány mesto. Chcem ten pozemok. Už sme sa dohodli, tak mi tu netrepte niečo o plánoch na útulok pre týrané ženy. Vyriešte to! Je to jasné?!“

Nahnevane ukončil hovor. Zo zásuvky stola vytiahol strieborné puzdro na cigarety a jednu si zapálil. Opäť sa vrátil k oknu a upokojil sa. Vždy sa to vyriešilo v jeho prospech. Nemusí mať obavy ani teraz. Lenže čo ak? Vyfúkol dym

a premýšľal, že by bolo dobré mať plán B. Vrátil sa k stolu, zahasil cigaretu a zamieril k dverám.

„Slečna Kingsleyová, dnes sa už nevrátim, zrušte stretnutie, ktoré som mal mať o druhej, a presuňte ho na iný deň,“ povedal v rýchlosti sekretárke a vošiel do výťahu.

Vystúpil v chladnom podzemnom parkovisku. Nastúpil do svojho čierneho maserati, vložil telefón do stojana na palubnej doske a rýchlo naštartoval. Kým vyšiel von, našiel v zozname jedno číslo. Upokojil sa. Plán A možno vôbec nebude potrebovať.

Druhá kapitola

Už niekoľko hodín pracoval bez prestávky, nevnímal čas a nepozeral na hodiny. Iba stuhnutý krk mu pripomenul, že to zasa preháňa. Okolo tretej vošiel do jeho pracovne nákupca materiálu Leo a on si konečne urobil pauzu.

„Tak hovor,“ dobiedzal doňho. „Čo si urobil Sewardovej? Vraj bola červená ako kostým, ktorý nosieva, a keď odchádzala, vrátnik sa zľakol, že vezme so sebou aj dvere. Vyzerala veľmi naštvane. Škoda, že som tu nebol a nevidel to.“

„Skôr čo som neurobil,“ pozrel na Lea a oprel sa o vysoké operadlo rustikálneho mohutného kresla z dreva a bordovej kože. „Odmietol som obsadiť pracovnú pozíciu výmenou za nevyžiadané sexuálne služby.“

Leo prekvapene zazrel na priateľa. „Takže je pravda, že po tebe išla. Myslel som si, že je to len klebeta, keď to prebehlo firmou.“

„Ona vážne čakala, že sa s ňou vyspím a že jej dám Donnino miesto.“

„Na druhej strane, nechápem, prečo si nevyužil príležitosť,“ oprel sa Leo o stoličku a s úškrnom sa zahľadel kdesi na stenu. Jemu sa toto stať nemohlo. Clarissa Sewardová bola najkrajšia žena vo firme. A teraz je preč.

„Naozaj vtipné. Dobré vieš, že so zamestnankyňami si nikdy nič...“ nestačil ani dopovedať a výraz tváre jeho

priateľa mu pripomenul niečo, na čo chcel zabudnúť. „No jasné, na teba je spoľahnutie. Práve preto.“

„Tak sa nečuduj, že ťa Clarissa pokúšala. Aj tak ťa nechápem. Keď ide o takú ženu, kašľať na všetko.“

„Samantha z personálneho ti možno dá jej adresu, môžeš to u nej skúsiť, ak máš záujem,“ zasmial sa.

„Naozaj smiešne,“ vrátil mu to Leo. „No dobre, dosť bolo zábavy, mali by sme prebrať pracovné záležitosti. Doniesol som ti zoznam látok, ktoré by sa mali doviesť...“

„Nemusíme to preberať,“ prerušil ho zrazu jeho šéf a priateľ. „Si v tejto firme veľmi dlho, už si v podstate niečo ako moja pravá ruka, čiže ti dôverujem.“

„No... to je síce fajn, ale na zozname je zopár naozaj drahých položiek.“

„Viem, sám som odporučil Christine, aby ich niekde využila. Sú to kvalitné dovozové látky so zaujímavými vzormi, už mi ukázala aj návrhy. Len nedávno som ich videl na poslednej módnjej prehliadke v Ríme, neboli v pláne.“

„Dobre teda,“ zaklapol Leo dosky s dokumentmi a vstal. „Vrátim sa k svojej práci. Ideš večer k Annie?“ otočil sa pred dverami, ale vzápätí sa uškrnul. Annie bola jedna z návrhárok, dnes mala narodeniny a usporiadala vo svojom dome večierok pre niekoľko pozvaných. Málokedy sa na takých akciách ukazoval. Nebol príliš spoločenský typ. „Ako vždy. No dovolenka by ti prospela. Kedy si ju mal naposledy, hm? Tak sa maj.“

Narovnal sa a znova sa sklonil k zmluvám na svojom stole. Dnes to musí dokončiť. Ten obchod s Číňanmi je veľmi dôležitý. Pohrúžil sa do práce, ale o chvíľu sa znova otvorili dvere. Zodvihol hlavu.

„Videl si dnešné noviny?“ Leo vošiel dnu a podal mu ich. „Nie je to náhodou pozemok, o ktorý si mal záujem?“

Vzal noviny a pohľad mu padol na titulok. Zamračil sa. „Došľaka!“ Prebehol článok očami.

Opustená budova vyhorela!... Útulok pre týrané ženy nebude... Budovu, ktorá bola dlhé roky zanedbaná a nevyužívaná, chcelo odkúpiť Združenie na pomoc týraným ženám a opraviť ju. V pláne mali už aj verejnú zbierku... Ich plány teraz stroskotali... zatiaľ sa nevie, čo bolo príčinou požiaru... bezdomovci...

Zvraštil tvár a tresol novinami o stôl. Neobťažoval sa dočítať článok do konca.

„Problém?“ spýtal sa Leo.

„Ešte neviem. S tou budovou som mal plány. Teraz ju bude potrebné zbúrať. Pochybujem, že dostane dobrý posudok od statika,“ unavene si pretrel oči. Klopanie na dvere ho vytrhlo z myšlienok. Dnu vošla sekretárka.

„Prepáčte, volala Christina, hľadá vás,“ pozrela na Lea.

„Oh, jasné, už som mal byť u nej.“

Osamel. Keď sa za oboma zatvorili dvere, oprel sa o kreslo a vybral si cigaretu.

Tretia kapitola

Byt bol tichý a prázdny. A zdal sa jej celkom iný, ako keď ho opúšťala. Alebo bola zrazu iná ona? Bezradne stála uprostred priestranej obývačky a odrazu netušila, čo so sebou. Vedela, že je to iba prechodný stav, že sa všetko utrasie a život pôjde ďalej. Lenže... ešte to bolo všetko príliš čerstvé.

„Belle?“ ozval sa za ňou hlas jej sestry Meggie. Kufor položila vedľa pohovky. „Ako ti je? Pôjdem nakúpiť, určite tu nič nemáš.“

„Je mi fajn,“ opatrne si sadla a znova sa poobzerala okolo seba. Celé telo mala ešte trochu strpnuté od ležania v nemocnici. „Som unavená, pôjdem si ľahnúť. Odomkni si potom.“ Pomaly vstala a presunula sa do spálne. Meggie ju sledovala ustarosteným pohľadom. „Si si istá, že si v poriadku? Belle, tak veľmi ma to mrzí...“ Konečne dostala zo seba vetu, ktorá jej búšila v hlave, odkedy po ňu prišla.

Pozrela na ňu. „Nie je to tvoja vina. Nič ti nevyčítam, tak si to nevyčítaj ani ty. Myslím to vážne,“ usmiala sa a pri-vrela oči. „Naozaj si už musím ľahnúť. Ešte stále na mňa účinkujú lieky.“ Zazívala.

„Máš chuť na čosi špeciálne? Donesiem ti čokol'vek.“

Belle vedela, že bude robiť všetko pre to, aby sa po tej strašnej udalosti cítila dobre, a že ona jej aj tak nevyhovorí, aby sa necítila vinná. Ak by sa to stalo naopak, tiež by sa

obviňovala aj napriek tomu, že ani jedna nemohla za to, čo sa stalo. „Keď na niečo dostanem chuť, určite ti poviem. Teraz túžim naozaj len po spánku.“

Hneď ako za Meggie buchli vchodové dvere, Anabelle si ľahla do postele. Nevládala sa ani len prezliecť. A našťastie zaspala skôr, ako sa jej myseľ stihla vrátiť k tomu, čo prežila pred časom.

O niekoľko hodín neskôr ju dačo zobudilo. Spálňu mala na západnej strane a slnko teraz zapadalo. Jeho ohnivé lúče ju na okamih vystrašili a zrýchlili jej tep. Potom si však uvedomila, že leží vo svojej posteli. Otočila sa na druhú stranu. Vzápätí však zistila, že to nebol dobrý nápad. Vracali sa jej obrazy, ktoré chcela dostať z hlavy. Asi vážne skúsi presvedčiť sestru na nejakú terapiu vymazania spomienok.

Vošla do kúpeľne a zhodila zo seba oblečenie, ktoré jej, ktovie prečo, až teraz začalo zapáchať po nemocnici. Vstúpila do sprchovacieho kúta a pustila vodu. Pomaly si poumývala celé telo. Zarazila sa, keď pocítila prúd vody na chrbte, a uvedomila si, že na zjazvenej koži cíti vodu celkom inak. Akoby tá koža ani nebola jej.

Napokon vyšla von, a keď prechádzala okolo zrkadla, takmer sa doň inštinktívne pozrela. Načiahla ruku za uterákom a zakryla ho. Obliekla si župan a odišla z kúpeľne.

Hneď ako vkročila do kuchyne, zacítila známú vôňu. Meggie jej doniesla obľúbené opekané rezance z čínskej reštaurácie. Posadila sa za stôl a najedla sa. Premýšľala nad tým, že lieky utlmili nielen bolesť, ale aj jej emócie. Vedela, že to príde, brehy povolia, bolo to logické. Potom jej čosi napadlo. Vstala a ponáhľala sa do kúpeľne. Zo zrkadla stiahla uterák. Zažmurkala a snažila sa upokojiť dych. Aj srdce, ktoré pochopilo, že sa niečo deje. Čosi rozhodujúce. Opatrne odlepila kúsok leukoplastu na tvári. Lekár vrazil,